

TRÀNG CHUỖI MÂN CÔI CỦA TÙ NHÂN SỐ 5982

”Gửi Người Anh Em Không Tên” là tựa đề lá thư của một tù nhân Công Giáo Slovak viết cho một công an cộng sản.

Năm 1948, liên bang Tiệp Khắc rơi vào ách thống trị của đảng cộng sản vô thần. 2 năm sau, Giáo Hội Công Giáo bắt đầu bị khủng bố. Thời kỳ bách hại dữ dội nhất kéo dài ròng rã 17 năm: 1950-1967. Phần đông các Giám Mục, Linh Mục, tu sĩ, chủng sinh, giáo lý viên, tín hữu Công Giáo nhiệt thành, bị bắt giam và bị đưa vào các trại lao động cải tạo. Chính trong bối cảnh này mà một tù nhân Công Giáo Slovak viết bức thư gửi cho người-anh-em địch-thù không tên của mình.

Người anh em vô danh thân mến. Tôi không biết anh tên gì. Ngay cả giờ đây tôi cũng không nhớ rõ khuôn mặt anh ra sao. Cuộc gặp gỡ của chúng ta diễn ra trong chớp nhoáng, khiến tôi không có đủ giờ để ghi sâu hình ảnh anh trong trí nhớ. Thế nhưng cung cách hành xử của anh gây ấn tượng mạnh nơi tâm hồn và trong cuộc đời tôi. Có lẽ vì tôi gặp anh trong một giây phút cực kỳ cô đơn, hay có lẽ, bởi vì tôi gặp anh vào một giây phút bất ngờ nhất, nơi một địa điểm chưa xót nhất. Nơi đó thiếu vắng tình yêu, con tim, sự triu mến và tình người. Nơi đây con người không còn là người nữa, nhưng chỉ có hống hách, uy quyền, biểu lộ qua bộ áo công an đồng phục màu xanh đáng ghét! Nhưng chính nơi đó, anh đi vào cuộc đời tôi!

Vào buổi chiều mùa hạ tháng 6, một chiếc xe dừng lại trong sân nhà tù Ruzyn. Bọn tù nhân chúng tôi được lệnh chuyển trại. Trong tù, chúng tôi bị còng tay, còng chân, luôn luôn có những cặp mắt cú-vọ của bọn công an canh chừng. Đôi khi họ còn dùng chó dữ (chó-nghiệp-vụ!) để canh giữ chúng tôi nữa.

Nhưng buổi chiều hôm ấy, chúng tôi được lệnh nghỉ xả hơi trong giây lát. Tôi sung sướng đi ra ngoài, hít thở không khí trong lành và cảm thấy thật thoải mái vì tay chân tự do cử động.. Nhưng những giây phút tự do thật ngắn ngủi. Liền sau đó chúng tôi được lệnh sắp hàng trình diện và cái màn kiểm tra tái diễn.

Mỗi tù nhân phải đặt trước mặt tất cả những gì mình có. Đây là lúc chúng tôi bị lục soát, bị tịch thu, bị hạch hỏi và bị trừng phạt. Một cảm nghĩ bất ổn và lo sợ xâm chiếm tâm hồn tôi. Và chính lúc này đây, anh xuất hiện.

Anh chăm chú nhìn tôi và đưa tay lục soát trong người tôi. Anh thò tay vào túi áo tôi. Trong nháy mắt, tôi tưởng chừng tim mình ngừng đập! Tôi cảm thấy mấy ngón tay anh chạm phải một vật. Anh rút vật ấy ra khỏi túi áo tôi và chăm chú nhìn nó. Theo cử động của đôi môi nhấp nháy, tôi đoán ra câu anh nói:

- TRÀNG CHUỖI MÂN CÔI!

Hai đôi mắt chúng ta thoáng chạm nhau trong giây lát. Tôi, người tù mang áo số 5982, còn anh, nhân viên công an, là tên lý hình, là kẻ canh tù!

Tôi lo lắng hồi hộp chờ đợi chuyện phải xảy ra. Tôi thấy anh tỏ dấu dăm chiêu suy nghĩ. Tôi thấy anh lui bước với Tràng Chuỗi Mân Côi trong tay, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn cái xách nylon xẹp-lép nằm dưới đất bên cạnh tôi. Trong xách, chỉ vón vện một khúc bánh mì, lá thư cuối cùng của vợ hiền và tờ giấy ghi tội trạng của tôi.. Tôi cảm thấy bủn rủn tay chân như người sắp bị xử. "TRÀNG

CHUỖI MÂN CÔI" là kỷ vật duy nhất vợ tôi trao cho tôi ngày tôi bị bắt. Tôi đứng im bất động, nghe tim mình thút chut đau buốt!

Ngày hôm sau, trước khi lên đường chuyển sang một trại giam khác, tôi cúi xuống đất, giơ tay lấy cái xách nylon của tôi, đặt trước cửa phòng giam số 173. Chúng tôi lại bị còng tay, bị xếp hàng có bốn công an mặc đồng phục xanh, chĩa súng đi kèm. Có cả chó dữ (chó-nghiệp-vụ!) theo sát chúng tôi nữa.

Trưa hôm đó, khi thò tay vào xách để lấy khúc bánh mì, tay tôi chạm phải một cái gói nho nhỏ. Thì ra đó là TRÀNG CHUỖI MÂN CÔI YÊU QUÝ!

Ngay lúc ấy, tôi cảm thấy lòng mình dâng lên một niềm vui sướng khôn tả, và nhất là, một tình thương triu mến đối với anh, "người công an mang bộ đồng phục màu xanh đáng ghét"!

Từ đó, mỗi lần âu yếm mân mê Tràng Chuỗi Mân Côi trong tay để cầu nguyện cùng THIÊN CHÚA và Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, tôi lại nhớ đến anh và thật lòng ghi ơn anh...

... THIÊN CHÚA phán với con rắn: "Mi đã làm điều đó, nên mi đáng bị nguyên rủa nhất trong mọi loài súc vật và mọi loài dã thú. Mi phải bò bằng bụng, phải ăn bụi đất mọi ngày trong đời mi. Ta sẽ gây mối thù giữa mi và người đàn bà, giữa dòng giống mi và dòng giống người ấy; dòng giống đó sẽ đạp dập đầu mi, và mi sẽ cắn vào gót nó" (Sách Sáng Thế 3,14-15).

(Cyril Slovák e Jozef Inovecký, "Heros .. ou Traîtres?", Editions Saggi ed Esperienze, 1976, trang 39-40)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt